

— Ön nagy ember, nagy hazafi. Ünnepelesen fogadják majd önt! Már csak ezekért a szavaiért is.

A pincér közelít:

— Egy kis joghurtot. A hosszú élet ugyanis...

— Köszönöm, mindjárt megérkezünk...

A pincér helyén Hajdgul, kezében joghurt.

— Persze, önt díszebéd fogadja.

— Azt hiszem, senki. — Resid nem hisz szemének: kezébe rejti arcát. —

Ha behumom a szemem, régi látnoki gyakorlatom, látom a jövőt. Még sokáig albérleti szobában kell laknom. Egyedül.

— Vigyázzon, nehogy beleessen a vízbe! — Még Hajdgul hangja:

— Beleessék! — javítja ki a pincér — a magyar nyelvben...

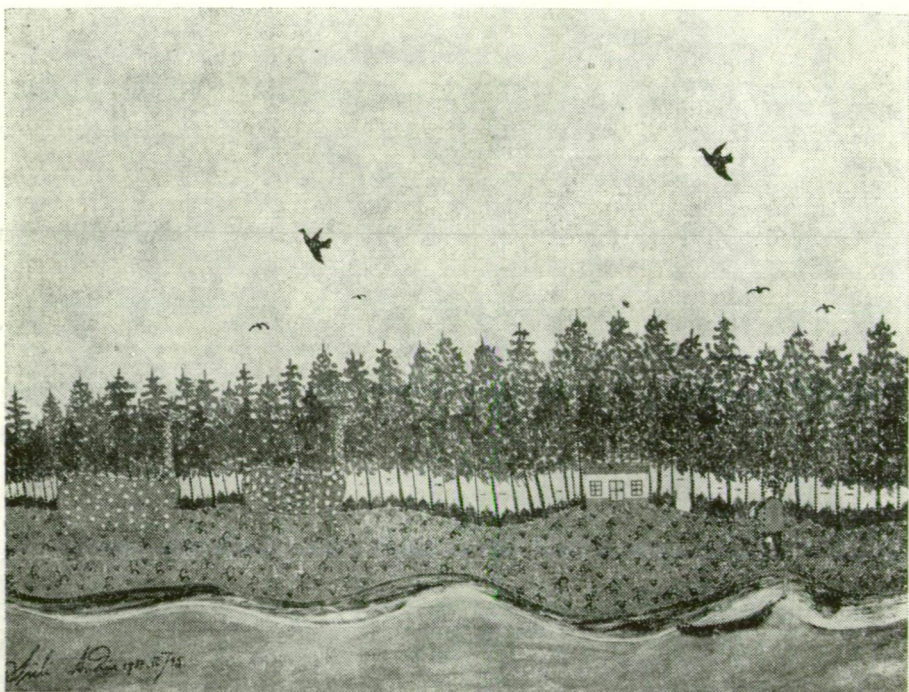
— Igen, még beteg vagyok. Tudja ön a nevemet?

— Nem, uram. Engedje meg — a kereskedő a kezét nyújtja.

— Nem fontos. A név semmi. Csak a nép...

A hajó túlköl.

(Vége.)

SÜLI ANDRÁS: ZEBRÁK